

foreløbig standsede Udførelsen af Overværgeraadets Bestemmelse. Det er i alt Fald noget, som er værd at overveje, hvorledes man skal skaffe tilstrækkelig Garanti for, at vedkommende Fader eller Moder under de forandrede Forhold ikke blive ringere stillede, end de ere nu, hvor det er Overøvrigheden og Justitsministeren, der have Afgørelsen. Jeg vil hertil knytte den Bemærkning, at det ogsaa forekommer mig, at den Sammensætning, der i Folketinget er givet Værgeraadene, frembyder for ringe Garanti for, at de retlige, juridiske Hensyn, det vil altsaa sige Retfærdighedshensynene, blive tilbørligt iagttagne. Det er saaledes for lidt, at der udenfor København ved Afgørelsen af Spørgsmaal om Fratagelse af Forældremyndighed skal tilkaldes en Mand, som ikke ellers hører med til Værgeraadet, og at der i København i Spidsen for dette Raad stilles en Mand, der har Kvalifikationer til at være Dommer, hvilket, som jeg nys udviklede, i og for sig ikke betyder andet, end at han skal være 25 Aar gammel og have juridisk Eksamen. Jeg savner for øvrigt ogsaa i Værgeraadet, navnlig udenfor København, en Repræsentant for Staten. Raadet er i Virkeligheden udelukkende kommunalt. Og dog er Statskassen efter de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, i høj Grad interesseret i Værgeraadenes Afgørelser, hvorfor jeg synes, at der ved S sammensætningen af dem ogsaa bør tages stærkere Hensyn til Staten og dens Repræsentation, end Tilfældet er. Jeg vilde ønske, at Statens Indflydelse paa Værgeraadenes S sammensætning kunde blive styrket, ogsaa af den Grund, at disse Raad efter min Mening ere alt for suverænt stillede ifølge Lovforslaget. Jeg ser for det første ikke, at der er noget Middel til at sætte et alt for passivt Værgeraad i Bevægelse mod dets Villie, det synes end ikke, at Overinspektøren for Opdragelsesvæsenet eller Tilsynet, hvad det nu kaldes, kan fremkalde en Afgørelse af et Værgeraad, som ikke vil eller ikke finder Anledning til at tage et givet Tilfælde op til Undersøgelse. Han synes ikke at have noget Middel til at overvinde en saadan Passivitet. Hvis det Tilfælde indtræffer, hvad let kan ske, at en af de mange frivillige Foreninger, som tage sig af disse

Børn, finder, at der er Grund til at træffe en eller anden Foranstaltning, er der ikke noget Middel til at overvinde Værgeraadets Modstand eller til at paaanke dets Afgørelse, hvis det beslutter, at der intet skal gøres. Det forekommer mig dog, at der bør være en Mulighed for Paaanke til Overværgeraadet, og at dette selv bør kunne forlange sig en Sag forelagt til positiv Beslutning, hvor Værgeraadets Beslutning er rent negativ. Paa den anden Side er Værgeraadet alt for stærkt udrustet med Myndighed der, hvor det nu mener at burde skride ind, idet selv den videst gaaende Foranstaltning, nemlig Anbringelse af Barnet udenfor Hjemmet og Fratagelse af Forældremyndigheden, kun er undergivet Paaanke, hvis Forældrene ønske det, hvorimod Overværgeraadet ikke af eget Initiativ kan rokke ved en Bestemmelse, som det selv eller Overinspektøren, der maaske kender Sagen i det enkelte, finder aldeles ugrundet, trods det, at Forældrene have samtykket i den, hvilket jo kan være sket af forskellige uvedkommende Grunde. Lige overfor et alt for virksomt Værgeraad gives der ingen Rekurs, thi Overværgeraadet har blot, naar Værgeraadet har fattet sin Beslutning, at bestemme Anbringelsesstedet, samt hvem Forældremyndigheden skal overdrages. Selve Beslutningen om, at Barnet skal anbringes udenfor Hjemmet og Forældremyndigheden overdrages andre, er derimod endelig afgjort af Værgeraadet, hvis Forældrene ikke klage. Dette finder jeg ikke rigtigt. Der maatte ved en Lempelse i Forskrifterne, som i saa Henseende forekomme mig at være alt for absolutte, kunne etableres et rimeligere Forhold mellem Værgeraad, Overværgeraad og Justitsministerium, end det her er sket. Hertil vil jeg føje, at et alt for virksomt Værgeraad ogsaa kan føre til en Overbebyrdelse af det private Initiativ og af Statskassen, og at det f. Eks. kan føre til, at de strengere Opdragelsesanstalter, som her dels ere foreskrevne, dels stillede i Udsigt, alt for hurtigt ville vise sig utilstrækkelige.

Der er endelig et 4de Punkt, som jeg mener kunde fortjene Overvejelse, men som heller ikke griber videre ind i Lovforslagets hele Ordning, nemlig Forholdet mellem Justits- og Kultusministeriet. Det